

Bibilu avea ochii albastri, spalaciti, si parul vilvoi, dat peste cap, descoperind o frunte inalta. Trasaturile fetei bine conturate, barbatesti, contrastau caraghios cu putinatatea trupului. Slab ca un tzir si aproape la fel de mic, avea o vioiciune de tzipar. Glasul nu mi-l amintesc, dar debitul verbal era si el in contradictie cu volumul fizic al fiintei.

Cartea lui de capatii, in afara preocuparilor firesti, cerute de profesiunea de chimist, erau Caietele Principelui, de Eugen Barbu. Nu de putine ori o aducea sub brat, nu deputine ori cita din paginile rascitite si stiute pe dinafara, nu de putine ori ne-o recomanda drept lectura obligatorie pentru a putea intra in viata.

Soarece de biblioteca, pasionat de documente vechi, era convins ca multe spirite luminate ale neamului nostru, daca nu chiar toate – dar mai cu seama Eminescu si Cuza – fusesera rapuse de sobolanii care misunau peste tot – nu cei din pivnite, fireste, tinea el sa sublinieze, ci aceia care aveau in miini adevaratele friie ale omenirii. Eugen Barbu, si el, era amenintat de aceiasi sobolani, tocmai din pricina acestor Caiete ale Principelui, in care dezvalua, in subtext, multe potlogarii de ieri si de azi.

Bibilu a fost o aparitie meteorica. Asemenea corpului ceresc, a aparut intr-o buna zi de inceput de an calendaristic, si a disparut fara urma intr-o buna zi de martie. Era al nu stiu citelea profesor de chimie pe care-l avusesem la C, incit e de mare mirare ca au fost citeva colege care totusi se pricepeau la chimie si in spatele carora se incolona tot restul, la teze si extemporale. Imi amintesc de o teza la care am copiat cuvint cu cuvint de la Carmen Constantinescu sau de la alta geniala a clasei. Ea a luat 9, eu am primit 6 – de ce? Asta dorisem sa aflu si eu, cind teza mea era intru totul asemenea celei f bune. Noroc ca mi-a venit si mie mintea romanului de pe urma, si m-am abtinut sa intreb...

Bibilu, prin urmare – care o fi fost numele lui adevarat? – a venit la noi si a fost incintat sa vada ca in clasa sint numai fete. Ne-a intreat de visurile noastre, ne-a sfatuit sa dam la chimie cu toatele sau cel putin la medicina, apoi s-a apucat sa ne predea ca pentru pregatirea de admitere. Intocmai ca la E, numai el stia ce scria si turuia, si poate cele citeva geniale, pe care totusi le suspectez ca cercetau buchia cartii inainte de a veni la scoala.

Orele lui erau un model de liniste si disciplina. Aceasta numai pentru ca, in general, eram foarte putine in clasa la chimie. Majoritatea chiuleau in primele trei minute dupa ce suna clopotelul de intrare. Daca Bibilu n-avea inspiratia sa vina in acel interval, risca sa nimereasca intr-o clasa aproape goala. Poate ca inspiratie avea, dar ceea ce nu-l ajuta era Providenta. Bibilu apareea dupa un sfert de ora sau chiar mai tirziu, cu parul lui ravasit inca si mai ravasit, cu ochii lui spalaciti inca si mai spalaciti, parca abia trezit din somn sau dintr-o lunga conversatie cu absintul. Se scuza de cele mai multe ori, dar se intimpla sa nu se scuze. Iar cind se scuza, era asa: apareea ravasit, cu camasa alba de nailon transparent pe jumatate scoasa din pantalonii de la costumul verde balta, sifonat si lucios de atita purtat, cu sosetele desperecheate si uneori cu sireturile nelegate. Pe sub camasa, chiar deasupra briului pantalonilor, se zarea o dunga neagra de la budigai (indisp!

ensabili, chiloti). Invariabil! Observa privirile noastre intrebatoare si incepea sa ne povesteasca cum l-au vizitat si pe el sobolanii in timpul noptii, cum i-au incurcat sosetele si aproape ca nici hainele nu si le gasise in dimineata respectiva, cum totul era impotriva lui, intru exterminarea lui.

Apoi se apuca sa inregistreze absentele – Unde-s celelalte? Au plecat. De ce? Credeau ca nu mai veniti. Voi de ce-ati ramas?... Eu ramineam pentru ca imi era mila, literalmente mila de el. Si pentru ca nu vroiam sa acumulez mai multe absente fatza de cele pe care le aveam deja. Nu voi vorbi in numele celorlalte, dar printre cele care ramineau erau si genialele, care oricum nu porea chiuleau. Cinste lor!

Si azi asa, miine asa, tabla se umplea de formule – cum zicea si Carmen de la E – caietele – cele putine care existau intr-a XII a – ramineau goale ori umplute cu poezii, romane, scrisori, analize literare, exercitii de engleza... oricum, formulele de pe tabla, chiar daca ar fi ajuns copiate in paginile acelea, tot nu aveau sens... Era trimestrul al doilea, in curind se apropia vacanta de primavara, iar noi nu aveam note la chimie.

Ei, dar situatia nu putea continua la infinit. La un moment dat trebuia sa se intoarca roata morii si in favoarea lui Bibilu. Si unde nu da de vine 1 martie, cind, nu-i asa, fetele trebuiau sa fie toate la scoala, macar ca sa primeasca martisoare de la colege si colegi, nu neaparat ca sa imparta la profesoare... Ghinionul naibii ca tocmai in ziua aia sa avem chimie si Bibilu sa ne aiba pe toate sub privirile lui ratacite oricum. Cita fericire pe chipul lui spin, cita incintare in ochii lui albastri, sa aiba atitea crizanteme in fata lui. Mina s-o fi intins si putea rupe snopuri, snopuri, snopuri... Cine e absent? intreaba. Pai, zice Carmen Constantinescu, sefa clasei, cutare si cutare (doua). Motivat? Da, bolnave. Bun, ia sa va fac eu un cadou azi, ca tot e 1 martie, si sa va dau cite un zece la toate. Ia sa vedem, cine sa inceapa.... Horea Irina, sa poftasca la tabla.

Eu stateam in banca intii, cu Roxana Dascalu. Sub ochii lui spalaciti tot timpul, nu chiuleam, sorbeam vorbele despre Barbu si Eminescu, zimbeam blind la vaicarelile lui, eram de partea lui mereu...

Cind mi-am auzit numele, s-a muiat banca sub mine. Nu ca nu imi invatzasem lectzia din acea zi, ci nu stiam boaba de chimie, incit nici macar n-as fi fost in stare sa improvizez ceva pe un cuvint suflat... Chimie? Ce-i aia chimie?

Ziua era minunata afara, sarafanele pline de martisoare, in curind aveam sa terminam si trimestrul acela, se apropia bacul...

–Horea Irina la tabla.

Adica sa ma ridic din banca, sa ies in fatza intregii clase, sa tac milc, sa-mi puna patru si sa trec la loc? Era o postura in care, in cei patru ani de liceu, nu ma gasisem decit de doua ori. Nu puteam sa indur o asemenea umilintza, era peste poatele mele. As fi putut sa ma ridic in picioare si sa spun scurt Nu mi-am invatzat lectzia. Ceea ce ar fi fost mai mult sau mai putzin

acelasi lucru, unde mai pui ca as fi riscat sa ma intrebe „din urma“. Or pentru mine „urma“ era ceea ce invatasem in clasa a sasea despre valentze, adica in a doua ora din primul trimestru. Mai departe de atit nu inaintasem...

Si atunci mi-am auzit pentru prima oara glasul, cu sentimentul ca nu a fost niciodata al meu, ca buzele care se miscau nu erau ale mele, ca intreaga mea fiinta nu-mi mai apartzinea:

-Irina Horea este absenta azi.

Bibilu s-a uitat la mine, s-a uitat la clasa, iar la mine si a tacut. In clasa, o liniste stupefiata. Pierise orice piuit, fosnet, rasuflare. Apoi:

-Irina Horea?

Eu:

-Da, este absenta azi.

-Pai... nu mi-a fost data absenta, a zis el pe jumătate contrariat de-adevaratele, pe jumătate nestiind daca nu cumva ii fac o gluma.

Tot eu:

-A uitat colega noastra...

Bibilu s-a uitat la Carmen, Carmen s-a uitat la el si, cu un glas ce parca iese din gura ei, a zis:

-Da, am uitat.

Bibilu, catre Carmen:

-Adica sa o trec absenta? Pai vad ca nu e absenta la nici o alta ora.

-Irina Horea este absenta, insista vocea mea.

Bibilu nu mai era contrariat. Se „prinsese“.

-Mai repet o data: Irina Horea sa treaca la tabla.

Eu:

-Irina Horea este absenta azi.

Bibilu:

-Bine, atunci s-o anuntati pe Irina Horea ca azi are la chimie un trei.

Eu:

-Bine, o voi anunta.

Iar Bibilu a scris 3-ul in catalog.

Povestea s-ar fi putut termina aici, numai ca diavolul schiop isi facuse intrarea in clasa si nu mai voia sa iasa.

-Acum sa iasa la tabla Magda Enachescu.

Si se aude un glas angelic, senin precum cerul, melodios precum cintul pasarilor, al Magdei Enachescu:

-Magda Enachescu este absenta azi...

-Bine, 3. Ivan Anamaria.

Anamaria:

-Este absenta...

-Nota 3.

Si tot asa, seria de treiuri s-a revarsat chiar si in rubricile genialelor, intr-o liniste altfel de mormint in acea zi minunata de martie. Spre sfirsitul orei, Bibilu, tacut si prost dispus ca niciodata, s-a ridicat, a umplut fulgerator tabla cu formule si a plecat.

Peste o saptamina – 8 martie. Cine putea sa lipseasca de opt martie? Clasa prezenta, la toate orele, inclusiv la chimie...

Bibilu intra bine dispus, pune catalogul pe masa, intreaba cine e absent, doar doua colege absentau... si zice:

-Fetelor, vreau sa va fac un cadou de opt martie – cite un zece la fiecare. Cine imi scrie o singura formula, una singura, corecta pe tabla, primeste un zece.

E necesar sa descriu bulucul de la tabla? Parca se dadea mincare la piranha, fiecare cu fituica, formula scrisa in palma, de-a dreptul cu cartea... o formula, zece, treizeci, si mai multe, au umplut intr-o clipita tabla. Bataia a continuat – asta e formula mea, asta e a mea, uitati asta e a mea, aici am scris eu... Si ne semnam, aratam, strigam, il trageam de mineca, intr-un vacarm de nedescris.

Bibilu inregistra, citea rabdator, intreaba numele, scria zecele si trecea la urmatoarea...

3-10, 3-10, 3-10... un adevarat festin al extremelor.

A fost cadoul lui de despartire. Peste o saptamina, o tinerica, profesorică si ea pe-acolo, ne-a anuntat ca este noua noastra profesoara de chimie. Nici o surpriza din partea unei clase obisnuite sa schimbe profesorii la chimie precum camasile. Cind a deschis catalogul, a ramas muta citeva clipe. Apoi a cerut explicatii. I s-a raspuns ca dadusem doua extemporale. Unul la care nu stiuse nimeni, unul la care a stiut toata lumea. A cerceta mai adinc misterul ar fi fost peste puterile ei, asa ca a mostenit ce ii lasase inaintasul si a trecut mai departe... zau ca nu mai stiu la ce...

Bibilu mai avea o obsesie – aparatul de zbor pe care voia sa-l construiasca pentru a se inalta deasupra pamintului in 77, cind va fi mare nenorocire in Bucuresti. Asta era obsesia lui. Aparatul de zbor se numea „bibil“, pur si simplu. Dupa disparitia lui misterioasa, ne-am intrebat adesea ce s-o fi ales de capul lui. Unele ziceau ca-l zarisera prin oras, altele ca-l vazusera la Biblioteca, sau prin preajma Academiei. Drumurile lui somnambule, pe urmele Principelui si ale sobolanilor...

Apoi a venit martie 77... Si mi-am amintit, printre darimaturi, drame, prieteni pierduti, molozuri si caramizi carate in munci patriotice de ajutorare, de Bibilu si aparatul lui. Oare si-l construiser?...

Peste citiva ani, l-am intilnit pe o strada bucuresteană. L-am recunoscut dupa parul vilvoi, ochii spalaciti, trupul aproape de copil. Altfel insa, era un cu totul alt om – de o eleganta strivitoare, avea aerul unui intelectual rafinat, din alta epoca... Poate isi gasise locul la curtea Principelui, la care rivnea... Cert este ca isi construiser bibilul, care l-a scapat de la dezastru...